

[Ole Espersen.]

bestemmelse indføjet i bedrageriparagraffen, og der er foreslået en tilsvarende bestemmelse i aftaleloven. Vi mener, at disse bestemmelser i meget høj grad overlapper den generelle bestemmelse, socialdemokratiet foreslår, og derfor kan vi ikke gå ind for dem.

Det konservative folkeparti vil kun være med til at ændre ågerbestemmelsen og vil ikke være med til at gennemføre general-klausulen i aftaleloven. Vi mener, at de forslag, det konservative folkeparti går ind for, er alt, alt for begrænsede til at øve et effektivt værn mod bagmandsvirksomheden, og vi må gå imod.

Det afgørende i denne sag er naturligvis, om vi skal have en generel bestemmelse eller ej. Justitsministeren har med tilslutning af socialdemokratiets medlemmer, SFs medlemmer og DKPs medlemmer i retsudvalget stillet forslag om en sådan bestemmelse.

Vi er bekendt med, at man fra straffelovrådets side har været meget betænkelig. Vi er også bekendt med, at andre fagfolk kan være meget betænkelige. Vi forstår den tøven og den betænkelighed, man har givet udtryk for. Retssikkerhedssynspunktet er vigtigt. Som folketingsmedlemmer må vi alvorligt lytte til de advarsler, som er givet, men ansvaret for den politiske beslutning er alene vores. Det er vores ansvar at fastlægge den rimeligste grænse mellem retssikkerhedssynspunkter og befolkningens berettigede krav på at kunne leve i et samfund uden grove spekulanter og ågerkarle. De menesker, som ved hjælp af ublu forretningsmetoder bliver klædt af til skindet, vil sikkert føle, at den grænse ikke har været trukket på det rette sted tidligere. Vi har måske ud fra gode hensigter i for høj grad beskyttet det økonomiske livs udsugere på bekostning af dem, som trængte til en virkelig beskyttelse.

I socialdemokratiet er vi blevet endnu mere overbevist om nødvendigheden af en generel klausul, efter at vi har læst statsadvokat Grells seneste udtalelser, som blev indhentet på foranledning af retsudvalget. Her opregner statsadvokaten en 7-8 forskellige økonomiske transaktionsformer, og han siger om disse, at de vil ikke være illegale, de vil ikke være forbudt efter hverken den nuværende lovgivning eller den, som

oprindeligt blev foreslået. Det betyder i virkeligheden, at hvis vi ikke vedtager en generel bestemmelse, har vi været med til at pege på, at beskrive, en række forretningsmetoder, som er overordentlig ubehagelige, vi har været med til at pege på dem, og hvis vi ikke vedtager en generel bestemmelse, har folkettingen i virkeligheden sagt til de eventuelle bagmænd: disse metoder kan benyttes, folkettingen har ikke ønsket at gøre dem forbudte.

Bestemmelsen, som vi foreslår, er ikke, som så mange tror, udformet blot under hensyn til, hvad der er socialt acceptabelt eller uacceptabelt. Der står, at den, der skal rammes af bestemmelsen, skal drive forretningsvirksomhed på en åbenbart uredelig måde. „Åbenbart“ betyder, at det skal være klart for enhver, at det, der foregår, er uredelt. Vi nævner forskellige forretningsområder, hvor denne virksomhed skal være drevet inden for, for at den skal rammes af bestemmelsen. Det gør vi for klart at markere, at der er ikke tale om, at det er småfisk, vi er ude efter her. Det er de store, der er tale om, det skal være dem, der driver virksomhed inden for ejendomshandel, pantebrevshandel osv. Det skal ikke være butikshandel eller småfisk.

Den, der påstår, at denne bestemmelse er alt for vag og usikker, har i virkeligheden ikke indset, at der er sket afgrænsninger, som gør bestemmelsens anvendelse mulig, og som efter vores opfattelse gør det fuldt ud forsvarligt at lade domstole og politi arbejde med bestemmelsen.

Som jeg sagde, så forstår vi udmærket de betænkeligheder, der er rejst. Men efter nøje overvejelse er det vores opfattelse, at den afsky, som stort set alle ordførere og andre deltagere i debatten i maj 1973 lagde for dagen her i folkettingen, den afsky bør ikke, blot fordi der ikke i mellemtiden har været så store sager som Boss of Scandinavia, afløses af tolerance, af en øget tolerance over for de økonomiske bagmænd. Der har ikke senere været lignende kæmpesager, men der har senere været nok så store sager. Vi har også én i øjeblikket, og vi mener, at det ville være uforsvarligt, hvis vi endnu en gang tillod, at noget sådant kunne foregå.

Der er mistillid til domstole og politi i vore dage, må vi erkende. Mistilliden beror måske på, at mange finder, at det, domstole